

SZERKESZTŐSÉG

hova

a lapba szánt kéziratok
küldendőkSzékelyudvarhely,
ev. ref. papi lakás.Előfizetési pénzek,
reklamációkBecsek Dániel Fia
könyvnyomdájába inté-
zendők: Sz.-udvarhely
Árpád-utca 3.

VASÁRNAP

KÉPES CSALÁDI HETI UJSÁG.

FŐSZERKESZTŐ:
NAGY KÁROLY, ref. theol. tanár.
FELELŐS SZERKESZTŐ:
VAJDA FERENCZ,
székelyudvarhelyi ref. pap.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
»Egyházi Értekezlete«

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Husvét.

A nagypénteki szomorú esemény után, lel-
künket valami édes, felemelő érzemény járja át.
Akkor sirattuk a Krisztust és vele az igazságnak
keresztre feszítését. Most örvendünk az életnek a
halál felett nyert győzelmén. Akkor még aggód-
tunk, hogy vajjon beteljesedik-e a prófécia: föl-
építheti-e az Úr harmadnapra a lerombolt temp-
lomot. Most tisztán látjuk, hogy Isten nem hagyta
az ő szentjét a koporsóban. Valóban, Krisztus
küldetése a kereszthalálban éri el tetőpontját, de
reánk nézve a feltámadásban nyer megvalósulást
és győzelmet. Ellenségei, a halála felett ujongó
világ azt hitte, hogy immár mindennek vége, mert
vele együtt sirba szállott az eszme, az igazság is:
de, ime, midőn még halála felett a győzelmi tort
ülük, akkor hangzik az örömhír: Föltámadott!
Alig tudjuk elképzelni a hatást, melyet e hír tett
ellenségeire és tanítványaira. Amazokat földig le-
sujtotta és elnémitotta. Ezeket újjá szülte, és pró-
fétákká, apostolokká tette.

Föltámadott. Ismerjük-e érezzük-e eléggé e
szó jelentőségét? Azt jelenti, hogy e keresztyén-
ség győzött a pogányság és zsidóság felett. Hirdeti
Isten örök jóságát és végtelen kegyelmét, mely a
halálban sem szünt meg felénk hinteni fényét. Azt
jelenti, hogy él az eszme, az igazság, és azt az
ármány örökre el nem temetheti, mert az hallha-
tatlan. Hirdeti, hogy csak az lesz porrá, a mi vé-

ges, a mi porból vétetett: a lélek felett pedig
nincs hatalma az időnek és enyészetnek. Föltá-
madás: az igazság győzelme az erkölcsi világrend-
ben; a szabadságé a társadalomban. Győzelme a
jognak, a jogtalanság felett az életnek; a halál fe-
lett. Föltámadás és örökélet: vezérfénye életünk-
nek, eszményképe összes küzdelmeinknek, koro-
nája hitünknek. Ha a Krisztus föl nem támadott:
hiábavaló a mi hitünk!

Ah, hányszor volt már az eszme, az igaz-
ság békóba verve századok hosszú folyamán ke-
resztül. És hányan elhullottak annak védelmében.
Képek vonulnak el szemeink előtt. Ott vannak az
apostolok, az első keresztyének, a vértanúk. Miért
szenvetkedtek ezek? Az istenországának igazságáért,
a Krisztus evangéliumáért. Ők elvérzettek, de az
igazság föltámadott. Ott vannak a reformátorok.
Lángra gyul a máglya, fölépül a vérpad, megnyi-
lik a börtön, a gálya. Miért? Hogy a lélek sza-
badságá bilincsbe veressék, az üdvösség forrása
bezárassék, az Istenországa leromboltassék. Az
igazság erősebb volt: föltámadott.

Föltámadott? Hiszen akkor él is. Itt van kö-
zöttünk. Éreznünk kell áldásait, látnunk kell ered-
ményét. Valóság az, vagy csak álom, hogy a ke-
resztyénység győzedelmet nyert és él? Igaz-e az,
hogy a hit diadalmat nyert a hitetlenségen, a sza-
badság a szolgaságon, a buzgóság a közönyön,
a szeretet az önzésen? Igaz-e az, hogy a Krisztus
lelke ott él minden lélekben és győzelmeskedett

e világ felett? Ki merne erre igent felelni? Senki. Csak egy bizonyos: az, hogy a Krisztus föltámadott. Vele együtt kell neked is, magyar népem, föltámadni és új életben járni, ha független nagy és szabad akarsz lenni.

Vajda Ferencz.

Kálvin János az imádságról.

— 1. Az imádkozás szüksége. —

Minden vallásos lélek érzi, hogy mennyire szegény az ember és szükölködik minden jóban és hogy mennyire hijjával van mindennek, a mi őt az üdvre segíthetné. Ennélfogva, ha segedelmet keres, mely tehetetlenségében támogassa, magán kívül kell keresnie és azt magának egyebünnen kell megszereznie. Erre az Ur magát önkényt és szabad jótetszéséből ajánlja nekünk a Krisztusban, hogy ő benne, a mi nyomorúságaink helyett minden boldogságot, szegénységünk helyett gazdagságot ajánljon, hogy ő benne mennyei kincseket nyisson fel előttünk oly célból, hogy a mi hitünk teljesen az ő Szerelmes Fiára irányuljon, minden várakozásunk teljesen ő tőle függjön, minden reménységünk egyedül rajta csüngjön és benne nyugodjon meg. Ez ugyan titkos és elrejtett bölcsesség és olyan, a melyet okoskodó következtetésekkel kikényszeríteni nem lehet; hanem olyan, a melyet csak azok értenek, a kiknek szeméit Isten felnyitotta, hogy az ő világosságában lássanak világosságot. Miután az igaz hit által megtanított annak megismerésére, hogy a mire csak szükségünk van és a mivel magunkra ha-

gyatva nem bírhatunk, mindaz megvan Istenben és a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban, a kibe t. i. tetszett az Atyának az ő gazdagsága egész teljességét kitölteni, hogy mint egy kimeríthetetlen forrásból belőle merítsünk mindnyájan. Most már csak az van hátra, hogy nála keressük és könyörgésekkel tőle kérjük azt, a miről tudjuk, hogy benne van. Mert különben tudni azt, hogy minden adományoknak Isten az Ura és adója, a ki hívogat, hogy kérjük tőle, de hozzá nem menni és tőle nem kérni: ez annyira semmit sem ér, mintha valaki a megtalált kincset a földbe ásva és temetve, számba sem venné. Ez az utóbbi pont megérdemli, hogy behatóbban foglalkozzunk vele.

2. Milyennek kell lenni az imádkozó léleknek?

Erre térve az igazi imádság legelső törvénye az legyen, hogy a saját dicsőségünk minden gondolatáról mondjunk le; hogy minden képzelt méltóságunkat vetkezzük le; hogy hagyjunk fel minden magunkban való bizodalommal, dicsőítvén az urat a mi elvetett és parányi voltunkban, a mint a próféta int: Nem a mi igazvoltunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva könyörgünk te hozzád; hallgass meg minket Uram; Uram, légy kegyelmes nekünk; hallgass meg minket és cselekedd meg, amiket kérünk tenmagadért, mert a te nevedről neveztetik a te néped és a te szent helyed«. Egy másik próféta pedig azt írja: »Törredelmes szív és a bűn nagysága felett kesergő lélek, megalázkodott és tehetetlenségét érző, éhező kebel és kisirt szemek: Uram, im ezek adnak neked dicsőséget. Nem atyáink igazvoltában bízva

TARCZA.

Husvét.

Zengjen a hozsánna
Husvét hajnalára,
Krisztus feltámadott,
Nekünk életet adott!
Ne féld halált szívem,
E nap meggyőzöttet;
Krisztus által dicsón:
Eszme nyert életet!

Örülj ember ezen
A dicsó ünnepen;
Ne legyen bús szíved,
Krisztus a te hived!
Ez a hit vigasztal
A szenvedésekben,
Bár mi ér a földön;
Részed az egekben!

H. Szántó István.

A nevelésről.

(Vége.)

— Irta: Kovács Dánielné. —

A könyvek könyvéből láthatjuk, hogy milyen tökéletes megtestesülése az eszménységnek Krisz-

tus s ha az ő példájából vesszük irányelveinket az életre, ugy mindenestre hathatósbab erő kutforrásához jutunk, mint az anyag bálványozásával. S ha gyermekeink nevelésénél ezen forrásból merítünk erőt, segedelmet, akkor olyan tulajdonságok birtokába juttatjuk őket, melyek képessé fogják tenni az igazi boldogság keresésére s feltalálására. Mert »boldog az, kinek lelkét istenében helyezett bizalom tölti be, mert az a legkeserűbb küzdelmek közt is érzi Isten jelenlétét és hiszen az ő segedelmében.« »Akár bolgogtalannak, akár boldognak érezzük magunkat, egyformán szükségünk van Isten kegyelmére. Boldogtalanságunkban hozzá fohászokodunk vigasztalásért s ha megkapjuk, vajjon továbbra is nem ő hozzá kell-e fordulnunk kérdésünkkel, hogy kegyelmét tartsa meg?« »A boldogságot, mint Istent kereshetjük eszünkkel, de megtalálni csak a szív által lehet.« És mégis mily kevésbé vesszük tekintetbe gyermekeink nevelésénél a szív nemes érzéseinek fejlesztését, melynek irányát csakis a vallási élet alapelvei szabhatják meg, pedig ha törekvéseinkben az anyagi érdekek annyira elhatalmasodnak, hogy mellettök még a legfőbb eszménység, az élő istenben való hit is háttérbe szorul, akkor sem isten országának, sem a magyar hazának nem nevelünk méltó tagokat.

A mai zürzavaros felfogásu világban igazán az isteni erőnek egy kis szikrájára van szükség-

járulunk színed elé és könyörgünk a te orczád előtt irgalmasságodért, mi Urunk Istenünk; hanem mivel te irgalmas vagy könyörülj rajtunk, mert vétkezünk te előtted!»

Az imádkozás második törvénye pedig az legyen, hogy valósággal érezzük a mi tehetetlenségünket és gondoljuk meg komolyan, hogy mily nagy szükségünk van azokra, amelyet Istentől a saját javunkra kérünk és bogy azokat mi azért kérjük, hogy tőle megnyerjük. Mert ha más gondolattal és érzülettel imádkoznánk: imádságunk hamis és tisztátalan lenne. Ha például valaki Istentől bünei bocsánatát kérné, de büns voltát határozottan és komolyan eszébe nem venné: akkor képmutatásával csak gunyolná az Istent. Továbbá, amit csakis Isten dicsőségére kérünk: azt a lángoló szív forró vágyakozásával kell kérnünk; úgy hogy ha például az ő nevének megszenteltesét kérjük: akkor — hogy úgy mondjam — győtrő éhséggel és égő szomjúsággal kell epednünk ama megszenteltesét után. Tehát, ha megismertük, hogy minket a bün terhe nyom és gyötör, ha belátjuk, hogy nincsen bennünk semmi, ami számunkra Istennél kegyelmet szerezhetne: az érzés azért még se rémítsen el attól, hogy hozzá közeledjünk, mert ránk nézve nélkülözhetetlen, hogy ilyeneknek ismerjük és itéljük magunkat, midőn hozzá közeledünk. Mert nem arra van az imádság rendelve, hogy büszkélkedve vagy magunkat nagyra tartva járuljunk Isten elébe; hanem arra, hogy általa a mi gyarlóságunkat beismerve, azt előtte megsirassuk, miként a gyermekek bizalmasan megvallják szülőik előtt az ő bajiakat. Sőt inkább, ennek az érzésnek minket egyenesen ösztönöznie és sarkalnia kell az imádkozásra.

(folyt. kov.)

günk, mely elménket megvilágítsa, hogy tisztán lássuk az életben ránk váró köteleességeket. A szülők legyenek erősek az élet küzdelmeiben, hogy gyermekeik ne csüggedést, bizalmatlanságot, de erőt, öntudatos akaratot sajátítsanak el. Az öntudatos, bátor mozgásnak valami csodás ereje van, az egyéniségnek elismerést, tiszteletet szerez s még a sorsot is legyőzni látszik. Világos látása annak, hogy saját útunkon hogyan haladjunk, az erő kiapadhatlan forrását nyitja fel. Maga az Istenség a legfőbb erő s ez az emberi észszel fel nem fogható csudálatos erő tartja fenn a világot, s ha az ember csak parányi részben érheti is el ezt a felséges fogalmat, lehetetlen, hogy munkálkodása nyom nélkül tűnjék el és életével valami hasznot ne hajtson. Magyarok istene, gyujts világosságot elménkbe, hogy az élet vad fórgatagában ne hódoljunk idegen bálványoknak és erkölcsöknek! Segíts fiaink nevelésénél olyan eredményre, hogy az élet viharai közt bátrak legyenek a küzdelemben, erősek a megpróbáltatásokban, a szenvedéseket Isten jóságában bizva viseljék erős lélekkel, a szerencséért Istennek adjanak hálát és embertársaik — a haza — s Isten iránti szeretet vezesse őket cselekedeteikben. Adj világos látást arra, hogy mi egy nőnek, egy magyar nőnek hivatása. Tanuljunk, művelődjünk, haladjunk a világosság útján, de tudomásunkat, értelmünket

Husvétban.

Ime itt vagy ismét drága ünnepünk!
Mint egy dicsőbb, szebb élet hirdetője:
Te eljössz hozzánk változatlanul,
Bár hitünk napja vagyon lemenőbe . . .
Mi fölcillan még, csak halvány sugár,
Nagyobb az árnya mint a fénye már.

Pedig hit nélkül meg nem állhatunk,
Hisz minél inkább bánt a földi élet:
Annál kívánatosabb a hit nekünk,
Mert abban van csak biztató ígérlet;
Hogy a földön túl lesz egy szebb hazánk —
Hol boldogságnak telje vár reánk!

S ki ne vágynék több boldogság után?
Mint mennyiben a földön része lehet:
Hol néha ér csak egy-egy oly napot,
A mely ne hozna valamely keservet . . .
Ha szépen kél is a nap hajnalon,
Öröm közt ritkán száll le alkonyon . . .

Az élet képe mindinkább borul,
Nincs rajta semmi, a mi még ragyogna . . .
És új fényvel nem vonja be egyéb —
Mint a hit napjának nyájas sugara.
Tudás, bölcsesség mind teher a földön,
De csak a hit adhat vigaszt örökön . . .

Jer hát szebb élet drága ünnepe!
Te hozz hitet, fényt a sivár világba,
Hited el, hogy valóban betelik
A szenvedők bus életének álma:
Mely ott szövődött fájó lelkökben,
Egy jobb világban mind való léssen.

Dénes József.

használjuk arra, hogy női hivatásunknak annál tökéletesebben megfelelhessünk. Műveltségünkkel, szélesebb látókörünkkel törekedjünk arra, hogy minden jót, szépet és nemeset ápoljunk szívünkben, hogy az onnan mint egyéni, mint romolhatatlan hasson a környezetre. A magyar nőnek nem futni kell a kenyér után, hanem a tűzhelynél megtakarítani azt. A legegyszerűbb háztartási teendők sem lealacsonyítók, ha a tűzhely szent melegének ápolását tekintjük életünk főfeladatának. Nem tudós nőkre van szüksége a magyar hazának, hanem szívben jó és nemes, lélekben művelt és erős, köteleességtudó, istent ismerő feleségekre és anyákra. Kövessük azt a világosságot, melyet Isten az ő szent fia, Jézus által nyújtott az emberiség lelke elé, akkor a kiapadhatlan szeretet útján fogunk járni. Ez a szeretet mindent felölel, magába zár, hivatásunkat, tűzhelyünket, embertársainkat, hazánkat, Istenünket! Ezen az úton más cél nem ismerünk, mint ama törekvést, hogy életünk minél hasznosabb legyen úgy a hazára, mint Isten országának felépítésére. Es ezen az egy úton merithetünk csakis az igaz boldogság forrásából, mert csakis így jutunk Krisztushoz, ki tökéletes boldog, mert szeretete által örökké él az emberiségben!

Isten igéje.

— Látta az Urat. —

Elméne Mária Magdolna hirdetvén a tanítványoknak, hogy ő látta az Urat. (János XX. 18.)

Egy gyászba öltözött, bánatos nő bolyong a temető kertben. A tavaszi napsugár még nem ébredt fel hajnali álmából, a dalos madár még puha fészken, kicsinyei mellett viraszt és ő már is elhagyta a csendes otthont, ott bolyong a temetőkert harmatos pázsitján. Neki már mindegy. A gyász, a bánat ugysis elrabolta álmát, egy sir eltemette boldogságát. Ha már nincs e földön megálló helye, nyugodalma, legalább boruljon arra a sirra és áztassa könnyeivel annak hantját, hátha e könnyecseppekből a reménység zöld viránya fog kihajtani.

De ah, minő csalódás! A sir fel van dülva. A pecsét, mit bizonyosságul reá tetted, fel van törve. A nagy kő félre van mozdítva. És rettentő még kimondani is: a sir üres. A kit ő keres nincsen ott. Vajjon, nem csalnak-e a szemei? Nem, nem, hiszen ott vannak a patyolatfehér lepedők, melyek drága testét takarták. Külön, szépen összefogva az, mely a tövis koronától vérző fejét kerítette. Tovább a többiek. Ott tátong az üres koporsó. Ah, nem álmom ez, hanem valóság. A mester nincsen itt. E keserű csalódásra mintha sűrű, sötét éjszaka borult volna rá. Nem látott senkit. Nem halott semmit. Rá nézve most már egészen elveszett a világ. Sirt, keservesen sirt. A szenvedő szívnek úgy sincs más vigasztalása, mint a záporoként omló, forró könnyek.

De im, egy szózat hallszik:

— Asszony, miért sirsz?

— Ne kérdezd. Elvitték az én Uramat és nem tudom hová tették őt. Uram, oh mond meg, ha te vitted el, mond meg nékem, hogy hová tetted. És én elmegyek, ha a föld másik szélén volna is, fölkeresem és magammal viszem őt.

Ismét egy szózat hallszik.

— Mária!

Az asszony hátra fordul. Szemei amaz alakra tapadnak, kitől a megszólítás jött. Lehetséges ez? Ő az; Ő, a mester, a kit keres, a kit sirat. Feléje rohan és megszólítja:

— Rabboni, az az Mester! Aztán át akarja ölelni. De amaz alak megszólal ismét és mondja neki:

— Ne illess engemet. Mert nem mentem még fel az én Atyámhoz. De, menj el az én atyámfiaihoz és mond meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.

Elméne pedig Mária Magdaléna hirdetvén a tanítványoknak, hogy ő látta az Urat!

* * *

Ki tudná megmondani, hogy hányszor ismétlődik ama jelenet, ami életünkben is, amely Máriával megtörtént? Mária látta az Urat, aki

győzedelmet nyert a halál felett. És aztán többet nem sirt, nem búsult, hanem hirdette, hogy feltámadott. Mária nem tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy akit ő szeretett; aki annyi jót tett, kinek még lába nyomából is áldás fakadt fel, azt örökre elveszithesse. Ez a birni vágyás lelkében erős meggyőződéssé, hitté változott át, és meglátta az Urat. Reánk nézve is, a Krisztus egész földi pályája, élete, halála és feltámadása csak úgy bír jelentőséggel, ha mi is láthatjuk őt az életben és a halálban egyaránt. Kérdem azért keresztyén felebarátom, látod-e a Krisztust, midőn munkához fogsz és hivod-e őt segítségül? Este, midőn fejed álmra hajtod, látod-e őt, mint őriző pásztorodat? Az erény tövises útján, az igazság győzedelmében látod-e az ő szelid, fénylő alakját? Mikor a siralom völgyében jársz; mikor a bűnöknek terhe nyomja szívedet, látod-e őt és benne keresed-e a békességet, a vigasztalást, az üdvöt? Ő ma is az, aki volt: Szabadító, Megváltó. Csakhogy mi *hit által* és nem szemmel való látás által láthatjuk meg Őt. Mária hitt benne és meglátta őt. Tamás kétkedő volt és nem hitt, mig nem látta. Akkor aztán mondá neki Jézus: Tamás, te láttál engemet és hittél; boldogok azok, kik nem láttak és mégis hittek.

Hazai krónika.

— 1903. ápril 6-án. —

Országgyűlés. Márczius 30-án Lukács László pénzügyminiszter törvényjavaslatot terjeszt be, hogy a Ház még négy hónapra, aug. végéig, adjon felhatalmazást, hogy a költségvetés elfogadása nélkül kormányozhassák az országot. Tárgyalása husvét után kezdődik. A katonai javaslatokhoz **Lengyel Zoltán** szólott hozzá és kibeszélte az egész ülést. Hogy az új katonai jelvényeket milyeneknek tervezik, arra nézve egy magától szóló furulyát mutat be, a mely kívül szép nemzeti színre van festve. Csak bele kell fuvintani, és magától eljátsza a Gotterhaltét. Ilyen lesz — úgy mond a közös katonai jelvény. A furulyát, természetesen Bécsben csinálták. **31-én Csávolszky Lajos** és **Pichler Győző** beszéltek a javaslatok ellen. **Ápr. 1-én**, lényegtelen panaszos felszólalásokkal kezdődött az ülés. A javaslat ellen **Puñoky Mór** és **Bartha Miklós** beszéltek. Valami új dolgot egyik sem mondott. **Ápril 2-án Gál Sándor** azt kérdezte a kereskedelmi minisztertől, hogy igaz-e a lapok hire, mely szerint, egy olyan rendeletet adott volna ki, hogy a küldöttségek két héttel indulásuk előtt, jelentsék be az állomás főnöknél indulásuk idejét. **Láng** miniszter azt feleli, hogy azon rendelet kiadásáról mit sem tud. A javaslat ellen hat ellenzéki képviselő beszélt. **Ápril 3-án**, ismét napi rendelőtti felszólalások előzték meg a javaslatok tár-

gyalását, melyhez elsőnek *Veszelszky* Ferencz tót képviselő szólott. Általános választói jogot és több iskolát követel a tótok részére. Milyen nyelvű iskolát — kérdi *Vészi József*. Szónak adós maradt a felelettel, de kiérzett a beszédéből, hogy tótnyelvű iskolákat szeretne felállíttatni. A javaslatot nem fogadja el. Ezután *Csernoch* János néppárti nem fogadja el a javaslatot a nagy katonai terhek miatt. Aztán *Ráth* Endre, kezdi olvasni a beszédet. Az elnök azonban félbeszakítja és figyelmezteti, hogy a beszédet olvasni nem szabad. *Ráth* erre röviden bevégzi és határozati javaslatot nyújt be, hogy a székelyföldön állítsanak fel hadapród iskolát. *Ápril 4-én Rákosi* Viktor és *Ugron* Gábor beszéltek a javaslatok ellen. Az ülés végén több interpelláció volt. *Okolicsányi* László azt kérdezi a miniszterelnöktől, hogy a török szultán európai birtokain felmerült belviszályba nem fog-e valamely nagyhatalom beleszólani? *Szell* Kálmán azt feleli, hogy Törökországot senki sem gátolja abban, hogy saját birodalmában rendet csináljon. Erre aztán kiadták a várakozást a honatyáknak is. Ápr. 6—16-ig nem tartanak ülést.

A függetlenségi párt és a katonai javaslatok. A mint említettük ápril végén lejár az indemnitás és az ország törvényen kívüli állapotba jut. Ezért még újabb négy hónapi időt kért a kormány, hogy ez alatt a rendes költségvetést letárgyalhassa. Fölmerült a kérdés, hogy az ellenzék nem obstruálja-e meg ezt is, és így nem kergeti-e az országot törvényen kívüli állapotba? Ebben az ügyben az ellenzék a következő határozatot hozta:

»A függetlenségi és 48-as párt a törvényen kívüli állapotot elkerülni óhajtván, annak esetleges bekövetkezéséért a felelőséget magától elhárítja. A párt ugyanis helyesli *Kossuth* Ferencz elnöknek a pénzügyi bizottságban kifejtett álláspontját, mely szerint az ország érdekének az felel meg, hogy a tárgyalásra már kész ügyek és ezek között első sorban az 1903. évi költségvetés letárgyaltassék, sőt tárgyaltassanak más kijelölendő fontos vagy időhöz kötött javaslatok is, a katonai ujonczjutalék felemelésére vonatkozó javaslatok kivételével. Ez esetben kész a párt a felhatalma-

zás megadását meg nem gátolni. Ha a kormány ezt az álláspontot el nem fogadja, a párt a felhatalmazási törvényjavaslatot nemcsak hogy meg nem szavazza, de ennek törvényre emelkedését minden erejéből megakadályozza.

Most tehát a kormánytól függ, hogy elfogadja-e az ellenzék javaslatát. Ugy hirtik, hogy a kormány nem hajlandó elfogadni, inkább lemond.

Mozgósítás. A Macedóniából érkező, nyugtalanító hírek miatt, a zágrábi hadtestet legközelebb mozgósítják.

Világkrónika.

Maczedóniában kiütött a forradalom. A török szultán reformtervezetére a bolgár felkelők fegyverrel feleltek. Több helyen volt már véres összeütközés a török katonák és a bolgárok között. Súlyosbitja a helyzetet az is, hogy *Mitroviczában* az orosz konzul ellen súlyos merényletet követtek el. A szultán sajnálkozását fejezte ki a konzul megsebesülése miatt, és igéri, hogy elégtételt ad Oroszországnak.

Wladimir orosz nagyherceg a múlt napokban váratlanul Bécsbe érkezett, s onnan rövid tanácskozás után, a Balkán félszigetre utazott. Hír szerint a hatalmak nem akarnak a török szultán dögába elegyedni, de felmerült a kérdés, hátha a szultán nem tud rendet csinálni, akkor ki csinál rendet? Bulgáriát szeretnék megkímélni egy esetleg kétes kimenetelű háborútól. Mindezt pedig aligha el lehet érni

háboru nélkül.

Az angol király Olaszországba utazott az olasz király látogatására. Utközben a portugál királyhoz is beszólt. Romában egy napig fog maradni és hír szerint, a pápát nem látogatja meg.

Egyházi élet.

A zsinati törvénytervezet tárgyalása napi renden van az egyházmegegyekben. Itt is, ott is igen életre való észrevételek tételnek rá. Általános az a nézet, hogy az egyházi adózás úgy, a mint tervezve van, létre nem jöhet. Legtöbbször annak a nézetnek adnak kifejezést, hogy ha már lesz vagyoni adó, azt, mint mi is javasoltuk, egy meghatározott százalékban kell megállapítani. Erdély-

ben ez a százalék, az állami adó után, alig lehet nagyobb 5—10%-nál. Jövő számunkban a lelkész választásról emlékezünk meg.

Egyházi alapítvány Kossuth emlékére. A következő tartalom levél küldetett a senyeházi ev. reform. egyház tagjai részéről Kossuth Ferenc országgyűlési képviselőhöz:

Nagyságos képviselő ur! Imámár kilencz éve annak, hogy a magyar nemzet újjáalkotója, nagyságod édesatyja meghalt. Kilencz éve annak, hogy a magyar nemzet előtt világitó szövétnek végsőt lobbant és kihámvadt hogy nyomán a hazafiui legmélyebb bánat fájó érzését keltse fel minden magyar szívében. Gyászba borult akkor az egész ország minden jó honpolgára, mert várunknak legerősebb oszlopa dőlt ki, szabadságunknak fénye tört meg. Vasvármegyében a stájer határszelen fekvő senyeházi ev. ref. gyülekezet hazafias tagjai, hogy honfiui bánatuknak kegyeletes tetteben nyilvánuló kifejezést adjanak és hogy a nagy hazafinak emlékét az ev. reform. gyülekezet életében is áldást terjesztőleg megörökítsék: elhatározták, hogy »Kossuth Lajos«-alap czimen egy alapítványt létesítenek közadakozásból, mely alap mindaddig tőkésítettik, mignem a kamatokkal kétezer koronára emelkedik és ezen kétezer koronának kamata egyházi közczélra fordítatik. És ime, elérkezett az idő, hogy közadakozásból befolyt összeg meghaladta a kétezer koronát (2148 korona). Nem nagy ez összeg, nem volt nagy az áldozat, de figyelembe véve azt, hogy e gyülekezetnek tagjai kivétel nélkül szegénysorsu földmivesek és a magyar haza legmostohább vidékén laknak: az áldozatot kicsinyleni nem lehet. Ha nagygyá nem is, de mindenesetre széppé teszi ezt e hazafi iránt való kegyeletet a késő unokák előtt is fiui szeretet. Az Istenben boldogult nagy hazafi iránt való kegyelet a késő unokák előtt is hirdető ezen emlékalapítvány létezéséről és most már egyházi közczélra megnyiltáról azért vagyunk bátrak tisztelettel értesíteni nagyságadat, mert tudjuk, hogy a fiunak mindig jól esik az édesatyja emléke iránt nyilvánuló hálás kegyelet. A magyarok Istene áldja meg. nagyságodnak a haza szabadságára irányuló minden nemes küzdelmét — sikerrel, áldással, nagyságodat pedig hosszú élettel! Hazafiui üdvözléssel: a senyeházi ev. ref. gyülekezet tagjai.

Gróf Kún Kocsárd születésének 100-ik évfordulója. Junius 15-én ünneplik gróf Kún Kocsárd születésének 100-ik évfordulóját Szászvároson. Gróf Kún Kocsárd hosszú életpályájának működése egészen hazánk és különösen Erdély közéletének volt szentelve. 1848—49-ben Hunyadvármegyében főispáni tisztséget viselt, szenvedve hazafias működéséért 7 évi súlyos várfogságot Komáromban. Már a szabadságharc előtt is hosszasan viselt főgondnoki tisztelet az utóbb nevééről nevezett szászvárosi ev. ref. kollegiumban, a szabadságharc viharai után pedig új életre keltette azt fejedelmi adományaival, buzgó vezetésével és a hazafiak között adományok gyűjtésével. A Szászvárossal szomszédos Algyógyon áll végül az ősi kastély környékén életének végső, legnagyobb

áldozattal létre hozott alkotása: az Emke gróf Kún Kocsárd székely földmives iskola. A szászvárosi ev. ref. Kún-kollegium tanárikara és ifjúsága néhány év óta buzgólkodik azon, hogy emlékét szoborral megörökítse. Mielőtt azonban a nagyobb tervet végrehajtanák, szeretnék a 100-ik évforduló alkalmából szülőházát márvány-emléktáblával megjelölni. E czélra országos gyűjtést indítottak. Adományok postautalványon az ev. ref. Kún-kollegium pénztári hivatalához küldendők Szászvárosra (Hunyad vármegye).

Franciaországban az utóbbi pár év alatt nem kevesebb, mint 800 katolikus lelkész lépett ki az egyházból. A kilépés oka nem csupán a szerzetes rendek megrendszabályozásában rejlik, hanem inkább abban, hogy tovább már nem képesek túrni a lélek rabigáját. Önként, saját meggyőződésük készítette arra, hogy szakítsanak a pápával és Krisztushoz csatlakozzanak. A mi Istentől van, annak nem lehet ellene állani.

A föltámadás.

A mely testben küzdött

A földön a lélek,

Föltámadt a Jézus

Zengjen öröm ének!

A hit égi fénye

Sugárzik ránk róla,

Föltámadt a bűnnek,

Örök megváltója!

Kit felfeszítettett

S kinoztatott a gaz,

Föltámadt sirjából

A szent és az igaz!

A megváltó nyomán

Isten fénye éled,

S a föltámadásban

Van az örök élet!

Kertész Albert.

Kegyesség útja.

— A kereskedő. —

Az arabiai sivatagon keresztül utazott egy gazdag kereskedő. Hosszu útjában lassanként elfogyott az ivó vize. Epedve várta azt a helyet, ahol vízkészletét megújíthatta volna, de sehol talált üdítő kutra. Szomjuhuzásának második hetében már ezer és ezer forintot adott volna egy pohár vizért, de millióért se kapott volna. A felhőtlen ége nem ígért üdítő esőt s az utas lankadva dőlt össze, — ott halt meg a pusztán szomjan. Harmadnapra megtalálták a halottat. Körülötte drága kincs hevert. Arany és drága gyöngyök szétszórta vették körül a halottat, aki végső pillanatban eldobta a kincset, amely nem csillapította végtelen, égető szomjuságát.

Igy vagyunk mi is. A léleknek szomjuságát, legegőbb vágját, legforróbb kívánságát nem

csillapíthatja le más, mint az Isten. Fényes gyöngyök, vagyon, gazdaság nem elégítik az embert tökéletesen. A lélek csak a vallásban, Jézus Krisztus üdvözítő tanában találhat teljes nyugodalmat.

A vagyonszerzés önfenntartási kötelesség, de nem szabad, hogy az annyira uralkodjék feletünk, hogy más kötelességeinkről megfeledkezzünk. Nem csak a test, de a lélek is követeli a maga jogait, mert neki is meg van a maga igénye.

Nem szabad az, hogy a léleknek Istenhez való szárnyalását akadályozza a földi kincs és mulandó vagyon keresése. Ragaszkodjunk inkább ahhoz, ami megmarad s ami az időt is túlérve, örök javakat biztosít számunkra.

— A puposok városa. —

A monda szerint volt egyszer egy város, amelynek mindenik lakója pupos volt. Kezdve a polgármestertől, le az utolsó polgárig, ifju, öreg, nő, férfi, szegény és gazdag egyaránt viselte ebben a városban a természetnek ezt a rut adományát.

Egyszer történetesen egy egyenes, ép ember vetődött ebbe a városba. Nosza volt álmélkodás s bámészkodás a puposok közt, amikor meglátták az utcán ezt az ép, egyenes tartású embert. Mindenki csak csufolta és gunyolta a pup nélküli embert s őt tartották a természet torzszülöttének.

— Jertek, ne türjök meg ezt a csuf embert a mi városunkban, — hangzott mindenfelől a kiáltás.

Egyesült erővel aztán kiüldözték a szegény ép embert a városból.

Ki ne gondolna e monda olvasásakor Izrael történetére s Jézus Krisztus megjelenésére. Mikor testet öltött az Ige s megjelent a tökéletes, az isteni ember Jeruzsálem városában, mindenki elene támadt. A farizeusok, az írástudók, Herodes és az ő emberei mind Jézus ellen dolgoztak. Miért? Csak azért, mert ő nem volt olyan mint a többi. Kezében az igazság lángpallosa, szemében a szelidség és jószág mennyei fénye ragyogott. Ezért üldözték őt halálra. Ha olyan lett volna, mint a többi lelkiileg pupos ember, bizonyára békében élhetett volna a többiek közt s még egy haja szála sem görbült volna meg.

Jézus követésére nézve pedig vigasztalást nyújt az evangélium szava: »Lésztek azért ti is gyűlölségek mindenek előtt az én nevemért: de aki végiglen megáll, megtartatik.« (Máthé 10. 22).

Kirdly Béla.

Mai képünkhöz.

Rubens, a nagy flamand művész ántverpeni remeke a keresztlévétel szomorú jelenetét akkora erővel varázsolta a vászonra, mint senki más sem előtte, sem utána. Érezzük e kép láttára, hogy itt egy világtörténeti eseménynek vagyunk szemtanúi: lankadtan omlik alá a Megváltó holtteste, egy kicsiny, hü csoport segíti le a szegényfáról,

hogy átmenjen a dicsőségbe. Mi tudjuk már, hogy átment, föltámadott; azután megdicsőített. Rubens e mesterművének szakasztott mása díszíti a szamosujvári templomot is. Ezen kiváló szépségű Krisztus kép, diszes színnyomatban, gazdagon aranyozott kerettel, igen jutányos árban megszerzhető »Könyves Kálmán« műkiadó részvénytársaságnál (Budapest, VIII. Kerepesi-ut 37. sz.) E helyen is főlhívjuk rá olvasóink figyelmét.

Vegyes hírek.

A »Vasárnap« olvasóinak boldog husvétünnepet kívánunk. A feltámadás hitének, az örökéletnek felemelő, boldogító érzete váljék a kételkedők lelkében erős meggyőződéssé, élő bizonyossággá. Csak így lesz a Krisztus feltámadásának ünnepe mindnyájunkra nézve örömmünnep. Szívünkben kívánjuk, hogy az legyen!

A »Vasárnap« harmadik éves, nehéz pályafutásában kérjük anyaszentegyházunk minden hű tagját, hogy a hitelesítés, egyházépítés nagy munkájában minket támogatni sziveskedjenek. A célnak csak úgy felelhetünk meg, ha egy elszánt, lelkes tábor áll mellettünk. Anyaszentegyházunknak égető szüksége van arra, hogy tagjai között legyen egy bátor, az igazságért sikra szállani kész hirnöke. A »Vasárnap« az evangéliumi igazságok magvait hordja szét, hogy építse az istenországát. E mellett bő tájékoztatást nyújt a hazai és külföldi eseményekről; egyházi életünk folyásáról. Aki magának nemes szórakozást óhajt, az fizessen elő a Vasárnapra. A husvétünnepet még megküldjük mindenik negyed éves előfizetőnknek, de a következőt már csak azoknak, akik előfizetéseiket megújították, vagy az iránt nyilatkoztak.

Országos fagyok. Április hidegen köszöntött be. Az ország egyes vidékéről erős fagyot jelentenek. Felső-Magyarországon és Nagyvárad környékén nagy havazások is voltak. A márcziusi meleg napfény kicsalta a fák rügyét, április pedig sok helyt leforrázta. Szomorú hírek.

Hamis tizkoronások. Budapesten igen sok hamis tizkoronás került forgalomba. A rossz pénz nagyon gyorsan főrog, s így hozzánk is eljuthat. A hamis pénzek ismertető jegye a következő: A számok ugyanis piros betűkkel vannak nyomtatva az igazi bankjegyeken, míg az utánzatokon kézzel vannak rajzolva. Épen mert rajzolva vannak, a számok nagysága között rendszerint marad némi jele annak, hogy azok a nyomtatott betűknek kézzel való utánzatai. Minden oldalon tehát: a piros színű számokon vagy a betűkön fölismerhető, hogy nyomtatva vannak-e vagy írva. Az írottak hamisak. A másik fő ismertető jel az, hogy az utánzatok magyar oldalának bal alsó szélén a következő piros számok állanak 072456. A jobb szélén pedig kézzel csinált primitív utánzatu piros színű csillagok között van kármin festékkel oda rajzolva nyomtatott betűkkel: *SZAM*. A német oldalnak, a felső közép részén a következő felírás van piros betűkkel írva: Serie 1269. A számok az összes hamis példányoknál ugyan-

azok (072456). Arról is fel lehet ismerni a pénzvalódiságát, hogy a hamisítvány piros számai megnedvesítve eltörölhetők, míg a valódiakon a festék nem törölhető el.

A pécsi hadapródiskolából öt negyedéves növendéket kicsaptak és még tizenöt ellen folytatják a vizsgálatot. Miért? Mert márczius 15-én nem akarták énekelni a Gotterhaltét. Mégis furcsa világot élünk!

A léghajózás áldozata. A budapesti léghajós társaság »Turul« nevű léghajójával a napokban négyen felakartak szállani. A léghajó olyan szerencsétlenül indult, hogy már alatt a házakhoz csapódott. Egyik léghajós Ordody Pál kiugrott a léghajóból és egy emeletes ház fedélzetére esett. Agyrázkodás következtében meghalt. Más három társa is súlyos sérüléseket szenvedett.

Madarász László, Magyarország egykori rendőrminisztere 54 évi száműzetés után Amerikából vissza akar térni hazájába, hogy itt haljon meg. Madarász jelenleg 92 éves.

Tisztességtudó tolvaj. A mult hó 30-án egy ösmeretlen tettes Kiss Károly kir. ítélőtáblai bíró helyiségéből, mikor a tárgyalás javában tartott, ellopta az épen tárgyaló ügyvédnek, Dr. Berczeli Antalnak a felöltőjét. Az ügyvéd nem is annyira a kabátját, mint a felöltő belső zsebében hagyott fontos iratokat sajnálta. Mikor aztán délben hazament, otthon nagy és kellemes meglepetés érte. Egy hordár várt ugyanis rá és a kabátzsebben hagyott okmányokat nyújtotta át neki, mondván: »A tekintetes ur (a küldő) tisztelteti a nagyságos urat és visszaküldi az irásokat, melyek — tudja — hogy becsesek az ügyvéd urnak.« A bpesti rendőrség most nyomozza a tisztességtudó tolvajt.

Harcz a szorosban. A tölgyesi szorosban véres összeütközés történt az elmúlt napok egyikén. Az összeütközésnek, amely két csendőr és több székely legény között támadt, következők az előzményei. A fiatal csikmegyei székely leányok már régebb idő óta tömegesen kelnek át Romániába, munka után, de utlevél nélkül. A székely leányok ugyanis nagyon kapósak Romániában, de a hatóságok nem adnak nekik utlevelet. A mult héten arról értesült a gyergyói járás főszolgabírája, hogy több fiatal leány és legény Romániába készül. A főszolgabíró értesítette a csendőrséget, hogy az átkelő utasokat szigoruan ellenőrizze. A mult szerdán tíz székely leány és hat legény akart átkelni a tölgyesi szoros közelében egy ösvényen Romániába. A mikor a hegytetőre értek, egy csendőrjárat állta útjokat és az utlevelüket követelte. Természetesen utlevele egyiknek sem volt, amire a csendőrök felszólították őket, hogy forduljanak vissza. A legények ekkor megrohanták a két csendőrt és leakarták fegyverezni őket. A csendőrök a támadás ellen fegyvert használtak és a legények közé lőttek, akik közül hárman súlyosan megsebesültek. A többi legény a lövés után elfutott. A leányokat és a sebesülteket visszakisérték Gyergyóba, ahol az egyik legény Máté András, belehalt sebébe.

Nehéz volt a válás. Urbán József szászregeni iparos, aki életén át mintegy 30 ezer ko-

ronát kapargatott össze munkája által, nagyon nehezen vált el halála óráján ezen vagyontól. Ugyanis halála küszöbén arra kérte a rokonságot, hogy a 30 ezer koronát tevő pénzüsszegét a bankból vegyék ki és mutassák be neki, hogy megegyeszer utoljára láthassa és bucsuzhasson el attól, mit a rokonok természetesen teljesítettek is. A pénzcsomót kezei közé vette, megnézte azután egyet vonaglott és elhagyta kincsét. F. hó 27-én d. u. 3 órakor vitték ki hült tetemét a róm. kath. temetőbe, hol amidőn sirgödőre leeresztieni akarták, az ezt teljesítő sirások kezeiből a leereszkedő kötélt kisiklott s a koporsó a mély gödör fenekére zuhant alá. A nagy esés következtében a koporsó fedél felpattant s a halott kiesett belőle, minek következtében feje és dereka teljesen összezúródott. A jelenvolt közönség megrémülve szaladt el a temetőből s a látottak felett otthon babonás meséket közölt. Az összeroncsolódott holttestet ismét visszahelyezték a koporsóba és eltemették.

Halálra ítélt pap. Spanyolországban egy kath. papot halálra ítélték, mert hűtlenné lett kedvesét megölte. A kath. papság most királyi kegyelemért folyamodott.

Vörösmarty-Album. Kulturmissziót teljesít a »Pesti Napló« mikor minden esztendőben, díszes, ingyenes ajándékban közelebb hozza, a nagy közönség szívéhez a nagy, örökbecsű irodalmi és művészi alkotásokat és azzal, hogy megösmerteti, egyuttal meg is szeretteti a művészetet. Ev-év után gyönyörű művészi ajándékokkal, ritka díszművekkel lepi meg karácsonyra olvasóit a »Pesti Napló«; ez a szó legnemesebb értelmében független, szabadelvű és szokimondó lap és most Vörösmartynak, a Szózat és a Vén cigány öserejű költőjének életrajzával egyben legkiválóbb alkotásait (Szózat, Szép Ilonka, Csongor és Tünde és számos más) foglalja díszes albumba és adja karácsonyra ajándékol. A Vörösmarty-Album a Zichy Mihály-Album alakjában és nagyságában készül és e tartalmas díszkönyvet 20 nagy több színben nyomott műmelléklet, továbbá 40—50 szövegekép fogja díszíteni. E gyönyörű könyvet karácsonyi ajándékol megkapja a »Pesti Napló« minden állandó előfizetője és díjtalanul megkapja mindama új előfizetője, aki egész éven át fél- vagy negyedévenként vagy havonként, de megszakítás nélkül fizet elő a »Pesti Napló«-ra. A Pesti Napló előfizetési ára egész évre 28 kor., félévre 14 kor., negyedévre 7 kor., egy óra 2 kor. 40 fillér. Szerkesztősége és kiadóhivatala: Budapest, VI., Andrassy-ut 27. szám alatt van.

A szerkesztő póstája.

M. J. K. A. Jobb lesz, ha verseik közléséről kölcsönösen lemondunk.

P. Á. Brassó. Több számot most nem küldünk. A kezdeményezés így is elismerésre méltó. Mindenik ottani negyedéves előfizetőnek küldjük a lapot rendesen. Az elszámolással elérkezünk még.

Id. Tordai Pál. Tudomásul vettük. Legyen nyugodt. Boldog ünneplést.

K. J. Tömös. A három új előfizető nevére a lapot megindítottuk. Köszönet és szives üdvözlét.